

ΣΑΡΑ ΝΤΑΡΕΡ ΛΙΤΜΑΝ

Ο
ΑΝΤΙΚΑΤΥΠΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: BACKLASH
Από τις Εκδόσεις Scholastic Press, Νέα Υόρκη 2015
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο αντίκτυπος**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sarah Darer Littman
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ελένη Δασκαλάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Sarah Darer Littman, 2015
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Lyn Randle/Trevillion Images,
Syda Productions/Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1314-3
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1315-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΣΑΡΑ ΝΤΑΡΕΡ ΛΙΤΜΑΝ

ΑΝΤΙΣΤΗΝΑΙ

*Μετάφραση:
Ελένη Δασκαλάκη*

*Στη μνήμη του πατέρα μου, Στάνλεϊ Πολ Ντάρερ,
που μου έμαθε να παρατηρώ και, κυρίως,
να φροντίζω τον κόσμο γύρω μου*

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΤΩΡΑ

ΛΑΡΑ

ΟΙ ΛΕΞΕΙΣ στην οθόνη δε βγάζουν νόημα. Δεν μπορούν.

Γράφει: Είσαι απαίσιος άνθρωπος.

Γράφει: Είσαι φρικιά φίλη.

Γράφει: Το ξέρω ότι ψάχνεις φορέματα για τον χορό.

Γράφει: Τι σε κάνει να πιστεύεις ότι θα σου ζητούσα να βγούμε;

Γράφει: Δε θα έπεφτα ποτέ τόσο χαμηλά ώστε να εμφανιστώ στον χορό του σχολείου με μια αποτυχημένη σαν εσένα.

Δεν τα λέει σε προσωπικό μήνυμα· τα ποστάρει δημόσια, στον τοίχο μου στο Facebook, όπου όλοι μπορούν να τα δουν. Είκοσι πέντε άνθρωποι έχουν ήδη πατήσει like στα σχόλιά του. Ακόμα και άτομα που τα θεωρούσα φίλους. Γιατί να έκανε κάποιος like σε κάτι τόσο κακό;

Ορισμένοι με υπερασπίστηκαν λέγοντας πως δεν είμαι αποτυχημένη, πως εκείνος είναι ηλίθιος που ποστάρει τέτοια πράγματα.

Εγώ, ωστόσο, ξαναδιαβάζω τα λόγια του Κρίστιαν. Δεν καταλαβαίνω. Νόμιζα πως εκείνος κι εγώ ήμαστε φίλοι. Νόμιζα πως ήμαστε κάτι παραπάνω από φίλοι.

Δε με φλέρταρε; Το παρεξήγησα;

Τα δάχτυλά μου τρέμουν στο πληκτρολόγιο καθώς του στέλνω μήνυμα στο inbox.

Τι λάθος έκανα; Δεν καταλαβαίνω.

Περιμένω την απάντησή του, τόσο μωδιασμένη από τον πόνο και τον πανικό, που δεν μπορώ καν να κλάψω.

Κι όταν έρχεται, εύχομαι να μην είχε έρθει.

Γράφει: Είσαι αποτυχημένη. Ο κόσμος θα ήταν καλύτερος χωρίς εσένα. ΑΝΤΙΟ, ΑΠΟΤΥΧΗΜΕΝΗ!!!

Νιώθω τα πνευμόνια μου να παραλούν. Δεν μπορώ να ανασάνω. Γιατί τα λέει αυτά; Τι άλλαξε από χτες μέχρι σήμερα;

Δάκρυα κυλούν στα μάγουλά μου καθώς πληκτρολογώ την απάντηση.

Γιατί; ΓΙΑΤΙ;!!!!!;!!!;

Όταν, όμως, πατάω «Αποστολή», δε μου επιτρέπει να το στείλω. Με έχει μπλοκάρει.

Πληκτρολογώ απογοητευμένη κουνώντας το κεφάλι μου. Όχι, όχι, όχι.

Δεν μπορώ να τον ρωτήσω γιατί. Δεν μπορώ ρωτήσω κανέναν γιατί.

Ο μόνος άνθρωπος που μου έμεινε για να ρωτήσω είμαι εγώ.

ΣΙΝΤΝΕΪ

Η ΛΑΡΑ μονοπωλεί το μπάνιο – ξανά. Το ορκίζομαι πως έτσι γίνεται κάθε βράδυ. Μπαίνει πρώτη, κάνει δέκα ώρες και χαλαεί όλο το ζεστό νερό. Το καλό που της θέλω να μου αφήσει λίγο σήμερα γιατί πρέπει να λουστώ. Έχω ακρόαση αύριο για την *Πεντάμορφη και το Τέρας*, το μιούζικαλ της τρίτης γυμνασίου. Η Μάντι, η Κάρα κι εγώ έχουμε περάσει ώρες κάνοντας εξάσκηση στα αποσπάσματα που θα παρουσιάσουμε στην ακρόαση και το τελευταίο που θέλω είναι τα λαδωμένα μαλλιά να αποσπάσουν την προσοχή της κυρίας Μπαντ από το ταλέντο μου στην υποκριτική και στο τραγούδι.

Χτυπώ την πόρτα δεύτερη φορά. Μάλλον την κοπάνάω παρά τη χτυπώ. «Λάρα, άντε! Βιάσου! Είσαι σαράντα λεπτά εκεί μέσα!»

Απόψε είναι πιο ενοχλητική από ό,τι συνήθως. Δεν απαντά ούτε με ένα «Φύγε από δω. Θα βγω σε ένα λεπτό!» ή κάτι άλλο χαρακτηριστικό της Λάρα. Υπάρχει μόνο νεκρική σιγή, που με θυμώνει και με ενοχλεί περισσότερο.

Ρίχνω ένα τελευταίο δυνατό κοπάνημα στην πόρτα με τη γροθιά μου και κατεβαίνω τρέχοντας τις σκάλες για να διαμαρτυρηθώ στη μαμά.

Η μαμά μου έχει περάσει σε αυτή τη μετά το φαγη-

τό «επιτέλους κάθισα και διαβάζω τα βαρετά πολιτικά μου έγγραφα, μη με ενοχλείτε με τους καβγάδες σας» διάθεση.

«Μαμά. Το ορκίζομαι, αν χρειαστεί να κάνω πάλι κρύο ντους-»

«Σίντνεϊ, κάθισα πριν από» –κοιτάζει το ρολόι της- «τρία λεπτά. Δεν πρόκειται να ανακατευτώ αν δε χαλαρώσω για τουλάχιστον δέκα λεπτά».

«Μα, μαμά...»

«Δέκα λεπτά, Σιντ», λέει, υψώνοντας το χέρι της και επιστρέφοντας στα θανάσιμα βαρετά χαρτιά που διαβάζει για τη δουλειά της στο δημοτικό συμβούλιο. Μουρμουρίζει κάτι για περικοπές στον προϋπολογισμό καθώς απομακρύνομαι.

Ίσως αν ήμουν συνέχεια κακόκεφη και στενοχωρημένη σαν τη Λάρα, η μαμά να με άφηνε να κάνω βλακείες. Ακόμα και τώρα που η Λάρα τα πηγαίνει καλύτερα, οι γονείς μου την αφήνουν να κάνει διάφορα επειδή ήταν πολύ μελαγχολική πριν.

Αν ασχολούμουν κι εγώ με τις χαζομαζορέτες σαν τη Λάρα, θα τους έβαζα να πουν αυτό το τραγούδι:

2-4-6-8

Ποιο κορίτσι είναι φοβερό;

Η Σίντνεϊ! Η Σίντνεϊ!

ΝΑΙ!!

Ανεβαίνω βαριά τις σκάλες και χτυπάω ξανά την πόρτα. «ΛΑΡΑ! ΒΓΕΣ ΤΩΡΑ! Πρέπει να κάνω μπάνιο!»

Ησυχία. Ούτε τρεχούμενο νερό. Ούτε πλατσούρισμα. Ούτε σαρκαστική απάντηση. Τίποτα.

Τότε αρχίζω και νιώθω ανησυχία, ότι κάτι δεν πάει καλά απόψε. Προσπαθώ να γυρίσω το πόμολο της πόρτας, αλλά είναι κλειδωμένη. Δεν είναι η κλειδωμένη πόρτα που με φρικάρει. Η Λάρα πάντα κλειδώνει την πόρτα όταν είναι στο μπάνιο. Είναι η ησυχία· είναι το γεγονός ότι δε μου απαντά φωνάζοντας.

«Λάρα;» λέω και η ανησυχία αρχίζει να αντικαθιστά τον θυμό. «Είσαι καλά;»

Τίποτα. Ούτε καν ένας ελάχιστος ήχος νερού. Ο πανικός φωλιάζει στο πίσω μέρος του λαιμού μου καθώς τρέχω κάτω, σχεδόν σκοντάφτοντας στα τελευταία τρία σκαλιά.

«Μαμά, νομίζω πως κάτι δεν πάει καλά με τη Λάρα!»

Αυτό αρκεί για να αποσπάσει την προσοχή της μαμάς από τα χαρτιά της.

«Τι εννοείς;»

«Είναι κλειδωμένη στο μπάνιο και δεν απαντάει όταν κοπανάω την πόρτα».

Το πρόσωπο της μαμάς χλωμιάζει. Πετάει τα χαρτιά στο τραπέζι και ανεβαίνει δυο δυο τα σκαλιά. Την ακολουθώ και νιώθω όλο και πιο τρομαγμένη σε κάθε σκαλοπάτι.

«Λάρα! Άνοιξε την πόρτα! ΤΩΡΑ!» φωνάζει η μαμά, χτυπώντας την πόρτα και με τις δύο γροθιές της.

Τίποτε. Ακόμα τίποτα.

Η μαμά ανεβοκατεβάζει το πόμολο και ταρακουνάει την πόρτα, λες και αυτό θα την κάνει να ανοίξει μαγικά.

«Με ακούς, Λάρα; Άνοιξε την πόρτα!» ουρλιάζει.

Ακόμα τίποτα. Ένα τρομακτικό *ωθεέμουτιτρέχειεκεί-μέσα* τίποτα.

Η μαμά στρέφεται σ' εμένα.

«Τηλεφώνησε στο εννέα ένα ένα», λέει. «Και στον μπαμπά».

Στέκομαι εκεί, σοκαρισμένη, κοιτάζοντάς την. 911; Αυτό σημαίνει...

«ΤΩΡΑ, Σίντνεϊ!»

Τρέχω στο υπνοδωμάτιο των γονιών μου, αρπάζω το τηλέφωνο και πληκτρολογώ 911.

«Ποια είναι η φύση του έκτακτου περιστατικού σας;» ρωτάει η γυναίκα στο τηλεφωνικό κέντρο.

«Η αδελφή μου είναι κλειδωμένη στο μπάνιο και δεν απαντά. Και είναι εκεί πολλή ώρα».

«Πού βρίσκεστε;»

Της δίνω τη διεύθυνση, περιμένοντας να στείλει το ασθενοφόρο, αλλά έχει κι άλλες ερωτήσεις.

«Πόσων χρόνων είναι η αδελφή σας;»

«Είναι δεκαπέντε», απαντώ.

«Είστε σίγουρη πως είναι μέσα;»

«Ναι!»

«Για ποιον λόγο πιστεύετε ότι είναι επείγουσα κατάσταση;»

«Επειδή δεν απαντά!» φωνάζω, νιώθοντας τον λαιμό μου να κλείνει.

«Έχετε κάποιον λόγο να πιστεύετε ότι έχει πάθει κάτι;»

«Ναι! Γι' αυτό σας τηλεφωνώ!»

«Γιατί πιστεύετε ότι έχει πάθει κάτι;»

Κανείς στην οικογένειά μου δε θέλει να το παραδεχτεί αυτό δημοσίως, αλλά...

«Είχε κατάθλιψη και πήγε σε τρελογιατρό και όλα τα σχετικά».

«Έχει μιλήσει καθόλου για αυτοκτονία;»

«Όχι πρόσφατα, τουλάχιστον απ' όσο ξέρω, αλλά είχε μιλήσει μερικά χρόνια πριν».

«Εντάξει», κάνει η τηλεφωνήτρια. «Ασθενοφόρο και περιπολικό είναι στον δρόμο για το σπίτι σας».

Κοπανάω το ακουστικό στη συσκευή και τρέχω πίσω στον διάδρομο. Η μαμά προσπαθεί να ανοίξει την κλειδαριά με κάποιο παράξενο αντικείμενο που μοιάζει με φουρκέτα.

«Τι είναι αυτό;»

«Υποτίθεται πως είναι το κλειδί που ξεκλειδώνει την πόρτα απ' έξω», λέει η μαμά μέσα από τα σφιγμένα της δόντια. «Μόνο που δε δουλεύει».

Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποιώ ότι ξέχασα να τηλεφωνήσω στον μπαμπά. Λες και ο τεχνίτης του σπιτιού μας θα είχε ήδη ανοίξει την πόρτα.

Πηγαίνω στο υπνοδωμάτιό μου και του τηλεφωνώ από το κινητό μου. «Τι τρέχει, ζαχαρωτό μου;» ρωτά.

«Έλα στο σπίτι», του λέω. «Η Λάρα».

«Τι συνέβη;»

Ξαφνικά, γίνεται απότομος. Οι κρίσεις της Λάρα έχουν αυτή την επίδραση στους γονείς μου.

«Είναι στο μπάνιο με την πόρτα κλειδωμένη και δεν απαντά. Η μαμά προσπαθεί να ανοίξει την πόρτα. Κάλεσα το εννέα ένα ένα», εξηγώ βιαστικά.

Την ίδια στιγμή οι σειρήνες, που ακούγονταν από απόσταση, αρχίζουν να δυναμώνουν κάτω στον δρόμο. Τον ακούω να βρίζει μέσα από τα δόντια του.

«Πες στη μαμά ότι έρχομαι», λέει πριν μου το κλείσει.

Η μαμά παλεύει με την κλειδαριά χωρίς επιτυχία και μουρμουρίζει τις δικές της θυμωμένες βρισιές.

Οι σειρήνες ηχούν τώρα εκκωφαντικά – το ασθενοφόρο πρέπει να βρίσκεται από κάτω.

«Θα τους ανοίξω», κάνω όταν χτυπάει το κουδούνι.

Δεν είναι το ασθενοφόρο. Είναι η αστυνομία. Μια αστυνομικός, ένστολη, με ένα όπλο στον γοφό της.

Μου δείχνει το σήμα της.

«Αστυνομός Χολ, Αστυνομικό Τμήμα Λέικ Χιλς. Έχω μια αναφορά για δεκαπεντάχρονη κοπέλα με ψυχιατρικό ιστορικό που είναι κλειδωμένη στο μπάνιο και δεν ανταποκρίνεται;»

Γνέφω καταφατικά. «Η αδελφή μου».

«Πού;» ρωτά.

Δείχνω τις σκάλες και εκείνη ανεβαίνει χωρίς να μου κάνει άλλες ερωτήσεις. Ακούω τη μαμά να της μιλάει, αρχίζοντας να κλαίει ταραγμένη· ακόμα δεν έχει καταφέρει να ανοίξει την πόρτα και «γιατί αυτό το χαζό κλειδί δε δουλεύει;». Εξηγεί πως το αγόρασε ο μπαμπάς σε περίπτωση που η Λάρα κλειδωνόταν και προσπαθούσε να κάνει κάτι ανόητο.

Η αστυνομικός μιλάει με χαμηλή, σταθερή φωνή, για να ηρεμήσει τη μαμά, και λέει πως θα αναλάβει το θέμα με το κλειδί.

Ωστε οι γονείς μου περίμεναν να συμβεί κάτι τέτοιο; Είμαι η μόνη που δεν το περίμενε;

Αρχίζω να αναρωτιέμαι γιατί είμαι πάντα η τελευταία που μαθαίνει διάφορα πράγματα τα οποία με κάποιον τρόπο επηρεάζουν τη ζωή μου, αλλά ο εγκέφαλός μου

είναι υπερβολικά απασχολημένος σπάζοντας σε εκατομμύρια θραύσματα από έναν νέο γύρο σειρήνων – αυτή τη φορά το ασθενοφόρο. Οδηγώ μέσα τους νοσηλευτές και τους δείχνω τη σκάλα. Τους ακολουθώ. Μέχρι να ανεβούμε, η πόρτα του μπάνιου έχει ανοίξει και το μάτι μου πέφτει στα μπουκαλάκια με τα χάπια που είναι στημένα στην άκρη της μπανιέρας σαν πουλιά πάνω στα σύρματα.

Ω, Λάρα, γιατί;

Οι νοσηλευτές ζητούν από τη μαμά να βγει από το μπάνιο για να έχουν χώρο να ασχοληθούν με τη Λάρα. Η αστυνομικός οδηγεί τη μητέρα μου έξω στον διάδρομο. Η μαμά κλαίει. Προσπαθεί να κοιτάξει μέσα στο μπάνιο, όμως ο ένας τραυματιοφορέας κλείνει την πόρτα.

Να ασχοληθούν μαζί της. Φαντάζομαι πως αυτό σημαίνει ότι η Λάρα είναι ακόμα ζωντανή. Προς το παρόν τουλάχιστον.

Δεν μπορώ να πω πόσες φορές έχω ευχηθεί να ήμουν μοναχοπαίδι. Τώρα, όμως, ψιθυρίζω μανιωδώς προσευχές, ξανά και ξανά, να μη μου συμβεί.

ΜΠΡΙ

ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ που ακούω τις σειρήνες να πλησιάζουν στον δρόμο μας, ξέρω. Έρχονται για τη Λάρα. Μη με ρωτήσεις πώς το ξέρω· απλώς το ξέρω. Εννοώ, φέρεται παράξενα εδώ και κάμποσο καιρό. Από τότε που ήμαστε στο γυμνάσιο. Δεν το γνωρίζουν όλοι αυτό, επειδή οι γονείς της προσπάθησαν να το κρατήσουν μυστικό, επειδή η μαμά της είναι πολιτικός και όλα αυτά. Εγώ, όμως, το ξέρω, επειδή ήμαστε κολλητές. Το ότι φερόταν παράξενα είναι ένας από τους λόγους που δεν είμαστε πια.

Σηκώνω το κινητό μου και τηλεφωνώ στη μαμά, που είναι ακόμα στη δουλειά.

«Έλα», λέει μόλις το σηκώνει. «Έχω μια σημαντική παρουσίαση σε δύο λεπτά, οπότε πες γρήγορα».

Κοιτάζω έξω από το παράθυρο. «Υπάρχει ένα περιπολικό μπροστά στο σπίτι των Κέλεϊ. Μπήκε στον δρόμο με φώτα και σειρήνες».

«Αυτό δεν είναι καλό», λέει η μαμά, δηλώνοντας το προφανές.

Την ίδια στιγμή ακούω κι άλλες σειρήνες. «Νομίζω πως έρχεται και ένα ασθενοφόρο», συνεχίζω.

«Το ακούω», απαντά. «Κοίτα, μόλις έφτασαν οι πελάτες μου. Πρέπει να κλείσω. Καθίστε εκεί και μείνετε

μέσα, μην μπλεχτείτε στα πόδια τους. Θα γυρίσω στο σπίτι όσο πιο γρήγορα μπορέσω».

«Πιστεύεις ότι έχει...»

«Δεν ξέρω, Μπρι. Πρέπει να φύγω. Η δουλειά αυτή μπορεί να μου αποφέρει πολλά χρήματα. Απλώς μείνετε μέσα».

Και η γραμμή νεκρώνει.

«Τι τρέχει;» ρωτά ο αδελφός μου ο Λίαμ. Το γεμάτο φακίδες πρόσωπό του αποτυπώνει μόνο μια χαρακτηριστική αγοριού-της- τρίτης-γυμνασίου περιέργεια καθώς πλησιάζει στο παράθυρο. Γίνεται εναλλάξ κόκκινος και μπλε από τον αναμμένο φανό του περιπολικού.

«Κάτι γίνεται στους Κέλεϊ», λέω.

«Ουάου, δε θα το μάντευα ποτέ από το περιπολικό που είναι παρκαρισμένο μπροστά τους. Ευχαριστώ, Αστυνόμη Σαϊνή».

Ώρες ώρες ο Λίαμ γίνεται πολύ ξιπασμένος. Και η μάμα δεν παραλείπει ποτέ να επισημάνει ότι είναι πιο έξυπνος από μένα.

«Τότε, βρες μόνος σου τι γίνεται, Αϊνστάϊν!» ανταποδίδω.

Ακούμε τις σειρήνες να πλησιάζουν. Βλέπω κουρτίνες να παραμερίζουν κατά μήκος του δρόμου. Όλοι αναρωτιούνται τι τρέχει.

Και μετά γίνονται όλο και πιο δυνατές και βλέπουμε το ασθενοφόρο να στρίβει στον δρόμο μας. Ο Λίαμ χώνει τα δάχτυλά του στα αυτιά του ενώ οι σειρήνες ουρλιάζουν εκκωφαντικά έξω από το παράθυρο. Μετά σταματούν, με έναν παράξενο λόξιγκα, καθώς το ασθε-

νοφόρο φρενάρει απότομα πίσω από το περιπολικό.

Παρακολουθούμε με τις μύτες μας κολλημένες στο τζάμι. Οι φανοί είναι ακόμα αναμμένοι και γυρίζουν καθώς οι τραυματιοφορείς τρέχουν στην εξώπορτα των Κέλεϊ. Περίεργοι γείτονες έχουν αρχίσει να συγκεντρώνονται μπροστά στο σπίτι.

«Θα πάω να δω τι τρέχει», αποφασίζει ο Λίαμ.

«Όχι!»

Με κοιτάζει ξαφνιασμένος από την απότομη εντολή.

«Η μαμά είπε να μείνουμε μέσα ώσπου να γυρίσει στο σπίτι».

«Γιατί;» ρωτά Λίαμ.

Ο αδελφός μου γεννήθηκε κάνοντας αυτή τη ερώτηση. Είναι σαν να έχει την προδιάθεση να μη δέχεται το «όχι» για απάντηση.

«Επειδή το είπε η μαμά, εντάξει; Γιατί δεν μπορείς απλώς να την ακούσεις μια φορά;»

«Επειδή δεν το είπε σ' εμένα», λέει ο μικρός ξιπασμένος πάνω από τον ώμο του πηγαίνοντας προς την μπροστινή πόρτα. «Και επειδή οι Κέλεϊ είναι φίλοι μας».

«Λίαμ. Η μαμά είπε να μείνουμε μέσα».

Ανοίγει την πόρτα, αγνοώντας με. Γιατί πρέπει να είναι πάντα τόσο ενοχλητικός; Ειδικά τώρα.

«Θα πω στη μαμά—»

Η πόρτα χτυπάει ενώ εκτοξεύω την απειλή μου.

Οι Κέλεϊ είναι φίλοι μας.

Ήταν φίλοι μας καλύτερα.

Τον βλέπω να πλησιάζει το συγκεντρωμένο πλήθος δίπλα στο ασθενοφόρο, να πλευρίζει τον Σπένσερ Χέλ-

μαν από την άλλη πλευρά του δρόμου και να του μιλάει. Θέλω να βγω κι εγώ. Παίρνω το κινητό μου και αποφασίζω να αγνοήσω τις οδηγίες της μαμάς. Αν με ζορίσει, θα της πω την αλήθεια, η οποία είναι πως ο Λιάμ βγήκε πρώτος από το σπίτι.

Πλησιάζοντας προς το πλήθος, ένας από τους τραυματιοφορείς βγαίνει από το σπίτι των Κέλεϊ μαζί με την αστυνομικό. Ανοίγει την πίσω πόρτα του ασθενοφόρου και βγάζει ένα φορείο.

Το στομάχι μου ανακατεύεται. Ένα φορείο θα μπορούσε να σημαίνει οτιδήποτε, από πτώμα μέχρι κάποιον άρρωστο που τον πηγαίνουν στο νοσοκομείο, σωστά;

«Τι συνέβη;» Είναι μια από τις γειτόνισσές μας, η κυρία Γκόρσκι. Είναι μια γριά κουτσομπόλα, που παρακολουθεί συνεχώς από το παράθυρό της ό,τι συμβαίνει στον δρόμο μας. Μερικά χρόνια πριν, η Τζόσι Στερν έκανε κοπάνα από το σχολείο και πήγε στο σπίτι της με μερικούς φίλους της την ώρα που οι γονείς της ήταν στη δουλειά. Μάντεψε ποια τηλεφώνησε στους γονείς της και τη μαρτύρησε, με αποτέλεσμα να τη βάλουν τιμωρία για έναν μήνα.

Σωστά μάντεψες – η κυρία Γκόρσκι.

«Δεν μπορούμε να δώσουμε κάποια πληροφορία αυτή τη στιγμή», λέει η αστυνομικός.

Οι δυο τους κυλούν το φορείο μέσα στο σπίτι.

«Ελπίζω να είναι εντάξει η Σιντ», μουρμουρίζει ο Λιάμ. Κάτω από τις φακίδες του, είναι παράξενα χλωμός.

«Είμαι σίγουρη πως είναι μια χαρά», του λέω. Επειδή ξέρω ότι όλο αυτό πρέπει να είναι για τη Λάρα.

*Είσαι απαίσιος
άνθρωπος.*

*Τι σε κάνει να
πιστεύεις ότι θα σου
ζητούσα να βγούμε;*

*Είσαι αποτυχημένη. Ο κόσμος
θα ήταν καλύτερος χωρίς εσένα.*

Η Λάρα μόλις διάβασε τα σχόλια στη σελίδα της στο Facebook.

Πίστευε ότι άρεσε στον Κρίστιαν, ότι θα της ζητούσε να πάνε μαζί στον χορό του σχολείου του. Μιλούσαν με προσωπικά μηνύματα εδώ και εβδομάδες· γιατί αυτή η ξαφνική αλλαγή; Πώς τολμάει και ποστάρει τέτοια απαίσια πράγματα στον τοίχο της; Και το χειρότερο – μήπως είναι αλήθεια;

Η Λάρα είχε πάρα πολύ καιρό να νιώσει τόσο άσχημη, τόσο δυστυχημένη. Προσπάθησε σκληρά να βελτιώσει την εμφάνισή της και να κάνει καινούργιους φίλους ύστερα από όσα πέρασε στο γυμνάσιο.

Η Μπρι ήταν κολλητή με την υπέρβαρη και καταθλιπτική Λάρα, αλλά είχε βαρεθεί να ακούει την γκρίνια της. Κατά βάθος, χαίρεται που ο Κρίστιαν την άδειασε έτσι· άλλωστε η Λάρα δεν είναι τόσο καταπληκτική όσο όλοι πιστεύουν. Κανείς, όμως, δε σκέφτεται πού μπορεί να οδηγήσουν τη Λάρα τα σκληρά λόγια του Κρίστιαν – ούτε καν η Μπρι.

Καθώς η διαδικτυακή ζωή συγκρούεται με την πραγματική, η κατάσταση ξεφεύγει από τον έλεγχο, και όχι μόνο για τη Λάρα. Διότι, όταν η αλήθεια αρχίζει να αποκαλύπτεται, ο αντίκτυπος είναι πιο καταστροφικός απ' ό,τι οποιοσδήποτε θα μπορούσε να φανταστεί.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-1314-3

ΚΩΔ. ΜΗΧΣΗΣ: 16297